

нася съ тѣхъ. Той съзнавалъ или баримъ по инстинктъ осѣщталъ че тѣзи господа не штъ да зна-
 ятъ за никакви разумни доводи. Тѣ некатъ лѣскаво,
 шарено, театралностъ, въ музика — и извънредностъ
 туй имъ вие дайте. Истинно, добро и красно — това
 сж за тѣхъ такъ визи нѣща, които се поевяватъ само
 въ твърдѣ рѣдки случаи. И така Григорий I, знаеш-
 тецъ тѣзи свойства на неразвита-та човѣшка природа
 — макаръ и симичакъ да не билъ излѣзълъ въ туй да-
 леко отъ свои-тъ духовни, чада — полагалъ сичка-
 та си ревностъ да украси християнство-то съ велико-
 лѣпни и свѣтли тържества. Праздници-тъ, литии-тъ,
 облачение-то на свещенници-тъ и на сичко-то духовен-
 ство, мебели-тъ въ черкова-та — сичко това било та-
 ка скроено, шото да развива осѣщтаня-та и въоб-
 ражение-то на простия народъ. Църква-та зела подъ
 свое покровителство скульптура-та (ваяние-то), живо-
 нство-то и музика-та. Храмове-тъ били препълнени
 съ статуи и съ живописни образи, а черковно-то пѣ-
 ние било освършенствовано отъ самага Григория.
 Наследници-тъ на Григория I подражавали негова при-
 мѣрь; тѣ въвели органа въ черкова-та и развили пѣ-
 ние-то до най-голъма виртуозностъ; тѣ станали при-
 чина да са поевятъ оиъзи голѣми архитекти: Бра-
 манте, Брунелески, и Микел Анджело, живописци-тъ:
 Рафаелъ и Леонардо да Винчи, музикантена: Малестри-
 ни, и обърнали католичка-та литургия на черковенъ
 концертъ и на театрално представление. Тѣ създали
 и сжшто-то театро, което както е познато излѣзло изъ
 мистерии-тъ на католичката църква.